

KAPITOLA 38

Jen statická elektřina

Když Ruby dočetla, nacpala knihu do batohu a jela na kole zpátky do Cedrové ulice, jak nejrychleji dokázala. Vběhla do domu a volala Hitche.

Bez odezvy.

Běžela dolů, zaklepała na jeho dveře – nebyl tam. Pokusila se ho kontaktovat pomocí Únikových hodinek, ale její hovor nikdo nepřijal. Vrátila se pomalu zpátky nahoru.
Kde je?

Z obývacího pokoje se ozýval zpěv – byl to hlas její matky.

*„Ó můj Rubínku, matčin klenote,
jak jezírko ležíš tam nehnutě.“*

Ruby vešla do místnosti a uviděla mámu, jak sedí na židli a houpe ospalé dítě. Bylo to děcko jejich sousedky. Matka se usmála a řekla tlumeným hlasem: „Hlídám Archieho. Elaine musela jít ke kadeřnici. Pohotovost.“

„Vlasová pohotovost?“ podivila se Ruby.

Sabina si přiložila prst ke rtům. „Je strašně roztomilý. Chceš si ho pochovat?“ zeptala se.

„Ne, teď ne,“ odpověděla Ruby. „Neviděla jsi Hitche?“

„Dneska vůbec,“ řekla matka. Potom znovu začala zpívat ukolébavku – tuhle zpívávala Ruby, když byla malá.

*„Až hvězdy začnou padat zas,
uslyšíš oceánu hlas.“*

Než Ruby došla do svého pokoje, ta písnička se jí uhnízдила v hlavě a dokola jí tam vyhrávala, nemohla se jí zbavit jako mouchy v uzavřené místnosti. Slyšela tu písničku tolikrát, když byla malá, že ji znala nazpaměť, i když ji už od mámy hodně let nezaslechla. Zněla jí v hlavě znovu a znovu.

*„Až zaslechneš to šeptání,
že našli tě, ti oznámí.
Stráž nad tebou drží zlatý pták,
můj poklade, věř mi, je to tak.“*

Ruby zavrtěla hlavou, jako by bylo možné vyklepat tu písničku z mozku.

Potřebovala kontaktovat Hitche – musela mu povědět o Fornettiho knize. Určitě byla důležitá, nebo ne? Tahle mořská obluda – to ona mohla mít na svědomí agenta Trilbyho, to ona mohla vyděsit všechny ty žraloky. Něco ji napadlo: její rodiče ji pravděpodobně viděli taky, když plavali u souostroví Sourozenců. Neříkali, že Cukrouška celého pokrylo indigové barvivo?

Ruby se zrovna chystala znovu Hitchovi zavolat, když vtom uviděla vzkaz na svém psacím stole. Bylo to seskupení not, skladba. Nahoře na stránce byl úhledný, perem napsaný vzkaz od Hitche.

*Harmonie právě odvyšlala poslední nezvyklou skladbu.
To je ona.*

Ruby ji rychle rozšifrovala a zjistila, že v notovém zápisu stojí:

*Sejdeme se u Far-West Pointu v jeskyních v Podkovovitém zálivu.
Počkejte tam na mě. Zůstaňte, dokud nedorazím.
Žádné další zprávy už nebudou následovat.*

Níže Hitch připsal:

Uvidíme se, až všechno bude uzavřené, do té doby zůstaň, kde jsi.

Ruby se opřela. Tak tam je tedy Hitch. Případ je uzavřený. Spektrum vyrazilo zatknout piráty a toho někoho, kdo se s nimi měl setkat, mozek celé operace. Dlouze vydechla, ale ne uspokojením. Něco jí pořád vrtalo v hlavě.

Zadávala se na papír s myšlenkovou mapou a postupně si procházela každou nehodu, každou stopu.

Utonulý agent-potápěč

Zmatek v loďní přepravě

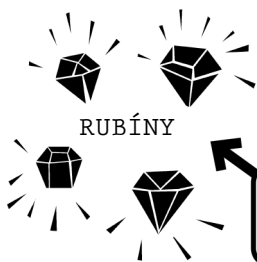
Nezvyklá mořská aktivita

Zvuky na moři

Nepřijatá tísňová volání

Cizinec

Útoky pirátů

RUBÍNY

GENIÁLNÍ ZLODUCH

HARMONIE

POKLAD Z MOŘSKÉHO KONÍKA

zásoby pro nemocnice
psi zrádlo
rádia
tenisky
káva
nafta

ZMATEK V LODNÍ PŘEPRAVĚ

přípravky do koupele
kukurice
konzervy
televize
banány
pohřešovaný
slon
španělské dlaždičky

Runklehornovi
Zlatý albatros
rybařská loď
Mořský vyzývatel
jachta Pět hvězd
Calypso
jachta Salašník

NEPŘIJATÁ TÍŠNOVÁ VOLÁNÍ

migrace humrů
nedostatek ryb na trhu
mrtvá kosatka
mrtvé velvy
delfini v přístavu

NEZVYKLÁ MOŘSKÁ AKTIVITA

žraloci v zátocích
raci houfně mířící do vnitrozemí
napadení rybářské lodi delfiny
stovky krabů
napadení žraloci tygři

mrtvá dvojice hozená
přes palubu Rorýse

jachta
Pět hvězd

ÚTOKY
PIRÁTŮ

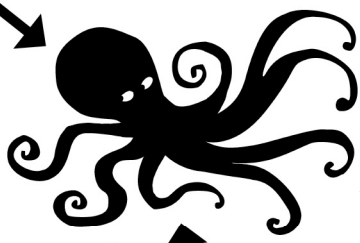
Mořský
vyzyvatel

UTOPENÝ
A UŠKRCENÝ
RYBÁŘ

HROZBA
ŽRALOKŮ

jachta
Salašník

Zlatý
albatros

Billie-May
Vaughnová + pes
pláž Breaker

Hallie Grierová
+ Lyle Greene
Rock Point

Ruby Redfortová
vrak Mořského koníka

pes
Cukroušek

ZVUKY NA MOŘI

Danny Fink junior
poloostrov na západě

Red Munroeová
Twinfordská
zátoka

Tommy Elson
Malá zátoka

Cedrová
ulice

přístav

Malá zátoka

městská
knihovna

AMSTER: kavárna
Full-O-Beans

CIZINEC

ASTEROID

Bambusová
+ Růžová ul.

hlavní
náměstí

PŘÍSTAV

roh
Amsteru

KLIDNÁ
VODA

ŠEPOT pochází od obrovského mořského tvora, který znepokojil delfíny, zabil žraloky, kosatku dravou a s největší pravděpodobností i potápěče a rybáře.

CIZINEC je Francesco Fornetti, expert na mořskou biologii, který si přál zůstat v utajení kvůli událostem, jež vedly k jeho diskreditaci. Dal si dvě a dvě dohromady a stopoval toho mořského tvora – podle všeho aby dokázal svoje tvrzení.

PIRÁTŮM šlo o poklad z Mořského koníka, proto udržovali lodi dál od souostroví Sourozenců tím, že blokovali tísňová volání a odkláněli nákladní lodě z kurzu. Chlapík chytřejší než oni věděl, jak to zařídit, a právě on měl pod palcem celou tuhle operaci, vydával šifrované rozkazy. Jeden člen pirátské posádky byl schopný šifru rozluštit, spíš využívá mozek než svaly. Piráti se dokázali potopit k vraku lodi a vyzvednout poklad, protože vodní proudy se utišily.

VODNÍ PROUDY se utišily vlivem asteroidu. Tahle změna v pohybech oceánu vyústila ve změnu chování mořských živočichů, krabů, racků, ryb atd.

Zhluboka vydechla. V podstatě to do sebe zapadalo. Dávalo to dokonalý smysl. No, téměř – zůstávalo tu pár nezodpovězených otázek, pár nevysvětlených situací. Problém byl, že Ruby neměla ráda nevysvětlené situace.

TENHLE FORNETTI, proč mě sleduje? Jestli je kladas, tak proč prostě nepřijde a neřekne, co má na srdci?

TENHLE GENIÁLNÍ ZLODUCH, tenhle takzvaný mozek, doopravdy by se spokojil jen s pokladem z Mořského koníka? Vážně by mu to stačilo? Jakmile každý dostane svůj podíl, už z toho moc nezbuďe.

A ta poslední šifrovaná zpráva z Harmonie, jak to, že odvysílal tak jednoznačný vzkaz? Ano, byl zakódovaný, ale jakmile se rozšifroval, nebyl ani trochu kryptický. Veškerá předchozí komunikace byla těžko srozumitelná, tak proč tahle byla tak snadno pochopitelná? A proč ustala na tak dlouho poté, co se Ruby a Keko potápěly k vraku lodi?

NĚCO MI SNAD UNIKLO?

Ruby popadla batoh a vylovila z něj tři kazety, které jí dal Hitch – byl to záznam podivné statické elektřiny, která se ozývala z Harmonie. Třeba něco opominula. Dvě kazety zasunula do dvojčete, třetí do přenosného kazetáku na podlaze. Pak postupně všechny přehrála. Poslouchala, usilovně se soustředila, vložila do toho všechno.

Nic. Žádné skryté hlasy, žádná tajná zpráva, vůbec žádná šifra. *Fajn*, pomyslela si. *Statická elektřina je prostě jen statická elektřina.*

Nedokázala se pořádně soustředit, ta zpropadená ukolébavka se přehrávala pořád ve smyčce, zahlcovala jí mozek.

*Ó můj Rubínku, matčin klenote,
jak jezírko ležíš tam nehnutě.
Až hvězdy začnou padat zas,
uslyšíš oceánu hlas.
Až zaslechneš to šeptání,
že našli tě, ti oznámí.
Stráž nad tebou drží zlatý pták,
můj poklade, věř mi, je to tak.*

Ruby se tomu poddala, dovolila ukolébavce, aby ji celou prostoupila. Určitým způsobem ji uklidňovala. Dokonce si ji začala nahlas prozpěvovat. Nikdy o jejích slovech příliš nepřemýšlela – to jako novorozeně neděláte, jsou to jen zvuky vyluzované proto, aby vás utišily, a jak stárnete, stejně jako dětské říkanky je nezkoumáte. Jde o rytmus, ne o smysl.

Konečně se probrala z transu: potřebovala si o tom všem s někým promluvit, s někým, kdo bude poslouchat.

Zvedla sluchátko z veverky ve smokingu a vytočila Clancyho číslo.

„Ahoj,“ řekl. „Ty tam.“

„Jaks věděl, že to jsem já?“ divila se Ruby.

„Ruby, je poměrně pozdě. Kdo jinej by to tak mohl být?“ řekl Clancy.

„Nechtěl bys k nám zaskočit?“ Byla to spíš žádost než otázka.

„Kdy?“

„Jako teď, blboune.“ Vrátila sluchátko na hloďavce a stiskla tlačítko pro volání na Únikových hodinkách. Mělo by ji hned spojit s Hitchem – ale nespojilo. Stiskla ho znovu, tentokrát volala Bzum.

„Potřebuju mluvit s Hitchem,“ řekla.

„Nelze se s ním spojit,“ zazněla odpověď.

„Tak s Blackerem.“

„Nelze se s ním spojit.“

„L. B.?“

Bzum se nadechla, ale Ruby ji předběhla.

„Neříkejte mi, že se s ní nelze spojit.“

„Přesně tak,“ odpověděla Bzum. „Mohu ti pomoci nějak jinak?“

„Ne,“ řekla Ruby. „Byla jste skvělá, prostě skvělá.“

Opřela se na sedacím pytli. Spektrum se zdálo být spokojené s tím, jak se věci vyvinuly, tak proč není i ona? *Nemohlo by v celém tomhle případě jít jen o pár drahokamů a zlatý mince?* Že by věci komplikovala, když trvá na tom, že jde o víc?

Neschopná pustit to z hlavy znovu zapnula přehrávač, přepínala z jedné kazety na druhou, pořád dokola, ale stále tam zaznívala jen statická elektřina a zase statická elektřina... dokud neuslyšela jiný zvuk, hlasité ťukání, které se ozývalo od okna.

Ruby vzhlédla. Byl to Clancy. Vstala, uvolnila západku na parapetu a obrovská skleněná tabulka se otevřela. Vlezl dovnitř – rukama napřed – a skončil rozplácnutý na podlaze. Poměrně nedůstojně.

„Takhle se oknem neleze,“ řekla Ruby.

„Tak trochu jsem ztratil rovnováhu,“ odpověděl Clancy a třel si koleno. „Tak co se ti honí hlavou?“

„Několik věcí. Jedna záležitost mi nedává smysl.“

„Sem s ní,“ pobídl ji a praštil sebou na sedací pytel.

„Proč by se někdo obtěžoval vymyslet super rafinovanou šifru, která i po dešifrování zůstává dost nejasná – a pak, když už to mají skoro v kapse a nikdo je nechtyl, by to zahodili tím, že jsou zbytečně prvoplánoví? Proč by to dopustili?“

„Lidská nátura,“ odpověděl Clancy. „Kriminálnický výčitky svědomí, přejou si, aby je chytili. Je to jako v *Bláznivejch policajtech*, Dirk Draylon vždycky říká, že kriminálníci se chtějí přiznat, nemůžou si pomoci.“

„Nemyslím si, že by to bylo tím, Clancy. Nemluvíme tu o nějakým neúmyslným zabití nebo zločinu z vášně. Tenhle plán byl promyšlenej natříkrát. Cílem je něco lokalizovat a ukrást. Tenhle gang chce, aby mu to prošlo... Proč by neměl? Ale třeba si to někdo jinej nepřeje. Možná že mozek týhle akce chce, aby je chytili.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Clancy a pokoušel se vyprostit ze sedacího pytle. Už zase máchal pažemi, ale zároveň je měl částečně znehybněné sedacím pytlem a připomínal brouka převráceného na zádech. „Podle tebe to zločinecký kápo mohlo narafičit na zbytek gangu?“

„Jo, přesně tohle si myslím, ale pak mě napadá, co by ho k tomu vedlo?“

„Pomsta?“ navrhl Clancy.

„Tak proč by si nevzal i ten poklad? Když nechá chytit piráty, přijde o kořist – to nedává smysl. Musí za tím být něco většího, daleko cennějšího, po čem tenhle chlapík pase. Musí vědět, že po něm jdeme, sledujeme moře, a tak využívá pěšáky, aby nás rozptýlil. Abych to líp popsala, tak jsou vlastně návnada, šproty, a tenhle chlápek loví žraloky.“

Následovalo nevyhnutelné, sotva Clancy jenom zaslechl slovo „žralok“, okamžitě se zatvářil vyděšeně.

Ruby protočila oči. „Je to jenom zástupný slovo, blboune. Myslím tím, že tenhle chlapík s největší pravděpodobností hledá *doopravdickej* poklad.“

„A to je co?“ Clancy nakrčil obočí.

„Rubíny Fairbankových,“ odpovíděla Ruby.

„Ale já myslel, že to je jenom legenda,“ řekl Clancy. „Nikdo doopravdy nevěří, že existují.“

„Já jo. Marta Fairbanková tvrdila, že zůstaly v tý jeskyni, a já jí věřím.“

„Proč?“ chtěl vědět Clancy.

„Protože,“ odpovíděla Ruby, „nemohla lhát.“

„Proč ne? Malý děti dost často mívají různý bláznivý nápa-
dy. Třeba moje ségra Amy – myslí si, že v komíně žije skřítek.“

„Uniká ti podstata věci, Clancy. Marta nemohla lhát, proto-
že požila sérum pravdy.“

„Tak teď říkáš bláznivý věci ty, Ruby. Marta se narodila v osmnáctém století a oprav mě, jestli se pletu, ale já si nemyslím, že by jen tak náhodou mohla spolknout sérum pravdy.“

„No a v tom se pleteš, kamaráde. Přesně to se stalo, stejně jako se to stalo Cukrouškovi, psovi Gruemeisterových, a asi i Francescovi Fornettimu, slavnému mořskému biologovi.“

Clancy na ni nevěřičně zíral.

„Přestaň se takhle tvářit, jo, Clancy?“

„Přestanu, až mi vysvětlíš, o čem to sakra pořád meleš.“

„Fajn,“ řekla Ruby. „Slyšel jsi už o Mořským našeptávači?“

„Samozřejmě.“

„Takže já tvrdím, že tenhle tvor doopravdy existuje, není to žádný ďábel, ale obrovská chobotnice.“

„Cože? Co že je to obrovskýho?“ ptal se Clancy.

„Chobotnice,“ odpovíděla Ruby. „Mořskej ďábel, tvor, o kterým podle Marty Lily Fairbankový cosi ječeli ti piráti,

samozřejmě ne ta samá chobotnice, ale ta samá, kterou slyšela Red, kterou jsem slyšela já a všechny ty další děti, a asi ta samá, kterou Francesco Fornetti viděl před deseti lety.“

„Chobotnice se dožívají maximálně čtyř až pěti let,“ řekl Clancy. Touhle skutečností si byl jistý.

„Jo, ale tahle chobotnice není jako ostatní, pro začátek je větší. Největší chobotnice mají rozpětí chapadel přes devět metrů, ale tahle ho má podle Fornettiho kolem patnácti.“

„Ježiš,“ hlesl Clancy. „Takže podle tebe žraloky terorizuje obří chobotnice?“

„A škrťí nebohý rybáře,“ dodala Ruby. „Pamatuješ na toho chlápka, co ho našli uškrcenýho v jeho lodi?“

Clancy přikývl.

„To udělala ta chobotnice,“ prohlásila Ruby.

„He?“

„O mořským našeptávači se traduje tahle námořnická legenda,“ spustila Ruby. **„Vypráví se o něm, že dokáže vlákat dítě do mořského hrobu, že dokáže vymáčkout dech i z toho nejsilnějšího muže...“**

Clancy se do toho vložil.

„Někteří tvrdí, že dokáže přimět cizího člověka, aby prozradil svoje nejtemnější tajemství.“

„Ty ji znáš?“ zeptala se Ruby.

„Jo, znám,“ opověděl Clancy. „Je zařazená mezi bájema v jedný oceánografický knížce, co mám.“

„Samozřejmě, proč mě to překvapuje? Mluvím s klukem, který ví o oceánu všechno, ale nikdy do něj neponoří ani prst u nohy. Každopádně, tenhle Mořskej našeptávač musel vytáhnout toho rybáře z lodi, stáhnout ho pod vodu, uškrtit ho a pak ho hodit zpátky.“

„Proč ho nesnědl?“ zeptal se Clancy.

„To nevím. Nejsm si jistá, jakou má taková obří chobotnice motivaci, ale zabila toho potápěče tak, že ho stáhla pod vodu a držela ho tam, dokud mu nedošel vzduch. **„Dokáže vymáčknout dech i z toho nejsilnějšího muže...“** Ty zvláštní stopy na jeho kotníku pocházely od chapadla – nebo spíš paže chobotnice – od jejího sevření. V té legendě se taky říká: **„Vypráví se o něm, že dokáže vlákat dítě do mořského hrobu.“** No, to je taky pravda, každopádně aspoň zčásti. Vydává to takový zvuk, víš, jako mořská panna, která volá o pomoc – až na to, že ten zvuk slyší jen mladí, a když se vydají za ním, buď se utopí, nebo skončí ve spárech chobotnice.“

Clancy se necítil moc dobře. Tohle měla být fikce, pouhá legenda.

Ale Ruby ještě neskončila. **„Někteří tvrdí, že dokáže přimět cizího člověka, aby prozradil svoje nejtemnější tajemství.“** To jeho barvivo obsahuje sérum pravdy. Když ho spolkněš, byť jenom trochu, přinutí tě mluvit a mluvit a po nějakou dobu říkáš jenom pravdu. Francesco Fornetti to zažil na vlastní kůži.“

„Fajn, řekněme, žeš mě přesvědčila. Netvrdím, že to tak je, ale abysme mohli pokročit v debatě, tak řekněme, že ta mořská příšera doopravdy existuje, rubíny existují, hlavní padouch po nich pase a rubíny jsou v jeskyni. A tenhle padouch vyslal Spektrum, aby honili piráty, protože potřeboval všechny dostat z cesty.“

„Mhm,“ řekla Ruby.

„A jak se teda dozvěděl, že Spektrum rozluštilo tu šifru z Harmonie?“ zeptal se Clancy.

Ruby se zamračila. Několik minut nad tou otázkou přemýšlela a pak odpověděla: „Protože si nás všiml toho dne, kdy jsme se s Kekoou potápěly k vraku Mořského koníka.“

„Jak to víš?“

„Protože jsem ho *viděla*, přinejmenším jsem tedy viděla záblesk světla, možná odraz čoček dalekohledu. Ten den nás sledoval – zahlédl mě, Hitche a Kekou, když jsme se tam objevili. Musel vědět, že jsme tu šifru rozluštili, jak jinak bysme se přesně na tom místě vzali? Musel být na tom ostrově. Určitě našel cestu k jeskyním.“

„Fajn,“ řekl Clancy. „Jestli je tohle všechno pravda, tak kde je ta jeskyně?“

„To je otázka, a dobrá,“ povzdychla si Ruby. „Na to jsem ještě nepřišla. Někde na menším ostrovu ze souostroví Sourozenců, ale jestli Marta měla pravdu, s největší pravděpodobností ji zakryl sesuv půdy, proto ji nikdo neobjevil.“

„Takže ty nemáš jak potvrdit svoji teorii?“

„Zatím ne,“ odpověděla Ruby a zhluboka vydechla.

Ani jeden z nich několik minut nepromluvil. Ticho, nebo téměř ticho, přerušil až Clancy, když si uvědomil, že v pozadí pořád hraje kazeta se statickou elektřinou. „Mimochodem, co to posloucháš? Zní to jako bílý šum. Je to docela otravný, bolí mě z toho zuby.“

Vleže se natáhl, aby nahrávku vypnul, ale místo toho pustil i druhou kazetu. Dvojí zvuk statické elektřiny puštěný jeden přes druhý zněl prapodivně. „Ups. To je ještě horší.“ Natáhl se po tlačítku, kterým se přehrávač vypíná, ale spadl pozadu ze sedacího pytle. Jeho ruka přitom přistála na přenosném přehrávači po jeho levé straně a stiskla na něm tlačítko play.

Teď všechny tři nahrávky statické elektřiny prskaly souběžně, ale Ruby s Clancym už neslyšeli statickou elektřinu – byla to změt slov.

Zadívali se jeden na druhého, naprosto oněmělí úžasem.